

Línies que humanitzen

Andreu Alfaro ha estat un dels màxims exponents de la renovació artística dels anys seixanta. El seu treball potser no ha tingut la projecció internacional que es mereix, sobretot en els darrers anys, a causa del mateix caràcter que sempre l'ha definit: exigent, prudent i reservat. Però projecció no vol dir reconeixement, perquè Alfaro ha estat notòriament reconegut per la crítica i els experts. Com que l'èxit en l'activitat artística i literària en les tres darreres dècades ha estat condicionat per l'encert de les estratègies publicitàries i comercials, cal reivindicar, senzillament, la transcendència justa i necessària del bon treball. Com ara el d'Alfaro. I és fàcil resseguir-ne les traces per tot el territori del nostre país, en el qual les línies tan característiques que defineixen les seues escultures públiques s'han convertit en un element harmònic, fos i agraït fins i tot en els paisatges urbans més hostils. Els dibuixos en l'aire d'Andreu Alfaro humanitzen qualsevol entorn.

Aquest especial dedicat al dibuixant i a l'escultor valencià vol presentar, projectar i reivindicar el treball d'Alfaro, que va morir el passat 14 de desembre. Ho fem amb la col·laboració del galerista Joan

Gaspar, el crític J. F. Yvars i l'historiador de l'art Daniel Giralt-Miracle. Són tres opinions variades, lligades per dos elements comuns: el profund coneixement de l'obra d'Andreu Alfaro i l'alta valoració que en tenen tots tres. Però, a part l'impacte de tot aquest treball, hi ha una trajectòria al servei de la consciència social i nacional d'aquest país. Del país que s'obre a Salses i es tanca a Guardamar. Un compromís cívic, polític i nacional que va quedar evident tant en les conviccions, en les declaracions i en els escrits, com en el treball artístic d'Alfaro. Només cal recordar, per exemple, les escultures *La veu d'un poble*, *Catalan Power*, el *Monument als Països Catalans* o les quatre columnes que singularitzen el campus de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Andreu Alfaro, també, deixa un rastre de profunda humanitat. Una forta influència en grans personatges, vius o desapareguts, que l'han considerat mestre i amic. Com Raimon, que el va cantar definint-lo com un "tor-simany de metalls" i que el va tornar a recordar darrerament, d'una manera més nostàlgica, al costat de Vicent Ventura, en la cançó *He passejat per València sol*. Alfaro i Ventura van animar Raimon. I, juntament amb ell, tots aquells que han volgut i volen un país més culte, més lliure i més digne.

